

[Justitsministeren.]

sion af Reglerne om Genoptagelse, eventuelt i Forbindelse med den af Professor Hurwitz skitserede Udvidelse af Genoptagelsesadgangen ogsaa til Tilfælde, hvor der ikke foreligger eller oplyses at foreligge nyt Materiale, men hvor der oplyses at være Fejl i det tidligere Domsgrundlag. Jeg indrømmer, at naturligvis er der Vanskeligheder ved Genoptagelse af Sager under en saa vidtstrakt Mundtlighedsprocedure, som vi kender og har faaet indført efterhaanden. Jeg tør ikke paastaa, at der ikke er lige saa stor Trang til Genoptagelse alligevel, men Grænsen mellem Forslagets principielle Grænse og Professor Hurwitz's er efter min Opfattelse ikke i Praksis nær saa skarp eller let at drage, som en rent teoretisk Opstilling som den, der her foreligger, tilsyneladende giver Indtryk af, og jeg har altsaa ikke ment — og jeg ved ikke, om jeg tør sige, at jeg mener — at turde gaa videre, end mit Forslag gør. Men jeg er selvfølgelig meget villig til at drøfte ogsaa en eventuel Mellemvej, jeg kunde tænke mig, med Udvalget.

Jeg kommer saa ganske kort, forholdsvis kort, til de to Stridsspørgsmaal, der har været, af mere principiel Karakter. Jeg har allerede udtalt min Glæde over de skarpt afvisende Betragtninger over for visse Dommers Holdning i den sidste Tid, som blev fremsat baade af de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og for det radikale Parti og ogsaa af adskillige senere ærede Ordførere. Spørgsmaalet Grundlovsmæssighed har jeg i øvrigt udtalt mig saa udførligt om i den Artikel i „Juristen“, som er sendt til alle Rigsdagens Medlemmer, at det næppe vil være rimeligt, om jeg nu fordybede mig i det Problem, navnlig heller ikke efter den Forhandling, der er foregaaet her.

Forholdet er jo det, at jo flere der optræder paa Arenaen, des større er Uenigheden om, hvad der er grundlovsmæssigt, og hvad der er grundlovsstridigt, ogsaa i denne Sag. Teorien er ganske uenig. Professorerne Poul Andersen og Rasting er ganske uenige om, hvad de skal lægge Hovedvægten paa. Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel var meget fornøjet — han var i det hele taget meget fornøjet i Gaar — med Professorerne Poul Andersen og Hurwitz, men han syntes overhovedet ikke at kende noget som helst til Professor Rastings Artikel i „Juristen“. Jeg henstiller til det ærede Medlem, at han ogsaa sætter sig ind i denne Artikel. Den gaar nemlig ud paa, at der intet som helst grundlovs-

stridigt er ved Forslaget med den Ændring, jeg har stillet nu.

Da imidlertid det ærede Medlem ikke synes at have læst den, og maaske andre heller ikke kender Professor Rastings Afhandling, skal jeg lige citere nogle Linier. Han siger:

„Hvis dette gennemføres,“

— det er altsaa Muligheden for Appel til Højesteret ved Dommers Afskedigelse, som jeg har stillet i Udsigt allerede for et Par Maaneder siden —

„forekommer det mig vanskeligt at overbevise mig selv om, at Forslaget er grundlovsstridigt“

— jeg ved for øvrigt ikke, hvorfor han skulde have noget Besvær i den Retning. —

„Der er Tale om juridisk uddannede Dommere, valgt paa langt Aaremaal, uafsættelige efter Grundlovens § 71, Pkt. 2, saa længe deres Funktionstid varer, og med Adgang til Appel til Højesteret, naar Spørgsmaalet er om en Dommers Afsættelse. Paa disse Vilkaar mener jeg, saaledes som Retsopfattelsen ligger med Hensyn til Spørgsmaalet om Domstolens „Afhængighed“ eller „Uafhængighed“ her i Landet, at man logisk og retligt tvinges til at anerkende Forslaget. Der er da, formentlig, Tale om en virkelig Domstol ogsaa i § 71's Betydning.“

Det er ufatteligt, at saa klare Udtalelser som disse er undgaaet næsten hele den danske Presses foruden en saa fremragende Jurist som det ærede Medlem Hr. Victor Pürschels Opmærksomhed. Det kan vel ikke være, fordi denne Professor tilfældigvis er anbragt i Aarhus; jeg kan ikke finde nogen anden Grund. Men jeg kan altsaa roligt lade Spørgsmaalet om Grundlovsstridigheden ligge, med Tilslutning af de fleste ærede Ordførere.

Det andet Hovedspørgsmaal derimod, om Sammensætningen af Appelretten, kræver nogle Bemærkninger.

Den ærede Ordfører for Venstre var betænkelig ved Udnævnelsen paa Tid og talte i den Henseende om Amerikanisering, og Hr. Landsdommer Skadhauge er ogsaa inde paa den Betragtning i en ikke helt heldig Artikel i Aftenberlingen, som allerede er imødegaaet. Der er dog et Punkt i den, som ikke er imødegaaet. Det er mange Aar siden, jeg har været oppe at slaas med Dommer Skadhauge, og jeg troede egentlig, han var faldet til Ro, men det er han altsaa ikke. Han siger nemlig i den Artikel:

„Under en saa uafhængig anlagt Udøver af den administrative Magt som